

Svajonių
ROMANAI

Amžinai Tavo

1

Svajonių
vestuvės

ANDREA LAURENCE

Knygute.lt

Andrea Laurence

**SVAJONIŲ
VESTUVĖS**

Keturių knygų serija
„Amžinai tavo“
Pirma knyga

Versta iš Andrea Laurence,
Snowed In with Her Ex, 2015
© Andrea Laurence, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0282-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Prologas

- Atleisk, - Brajana Harper pertraukė savo verslo partnerę susirinkimo, rengiamo kas savaitę, metu. - Jei teisingai supratau, ką tik gavome pasiūlymą surengti Misės Klein ir Jano Lausono vestuves? *Tos* Misės Klein ir Jano Lausono?

Vestuvių planuotoja ir įmonės vadybininkė Natalija pakėlė akis nuo bloknoto ir nekantriai suraukė antakius nepatenkinta, kad ją pertraukė.

- Taip, - pasakė ji ir atsiduso. - Ir kas čia tokio? Mes dažnai gauname užsakymų iš įžymybių.

Linguodama galva Bri ėmė pirštais barbenti į savo bloknotą.

- Aš nustebinta, tik tiek. - Tai netiesa, bet ką nors aiškinti geroms savo bičiulėms, kurios buvo ir jos verslo partnerės, ji nenorėjo. Pagrindinė įmonės *Svarbiausia gyvenimo diena* taisyklė reikalavo jokiu atveju nepažeisti profesinės etikos. Nekreipti dėmesio, kai jaunikis imdavo knebinėti vestuvių tortą arba kuris nors iš svečių užsimanydavo tarti žodį skambant lemtingai frazei *Jeigu kas nors iš čia*

esančiųjų žino, kodėl šie du žmonės negali susituokti, arba jeigu jaunikis yra buvęs tavo mylimasis. Todėl Bri nutarė laikyti liežuvį už dantų.

- Žurnalų su jūdvių nuotraukomis gali rasti prie visų parduotuvių kasų, - pridūrė Greta. - Stebiuosi, kad jų nematei. Regis, ji jau laukiasi.

- Tik šito man ir trūko, - burbtelėjo Bri. Nėščia. Toji popdievaitė nuogu pilvu nešioja Jano kūdikį. Kažkodėl ją tai erzino. Netgi labai. Kaip atsitiko, kad ji pražiūrėjo šitokią naujieną?

Natalija permetė savo tamsiai rudus plaukus per pečius ir tęsė rytmetinę pirmadienio ataskaitą. Kai kalbėdavo darbo reikalais, ji nepakėsdavo jokių juokų ar nereikalingų verkšlenimų.

Visos keturios *Svarbiausios gyvenimo dienos* bendraturtės kas pirmadienį rinkdavosi aptarti naujų savo klientų ir darbo reikalų, taip pat praėjusio savaitgalio vestuvių smulkmenų.

Į *Svarbiausią gyvenimo dieną* kreipėsi ir ši Našvilio įžymybė, būsimoji nuotaka. Kur tuoktis, kiekvienas rinkosi pagal savo galimybes. Dar prieš šešerius metus Natalija, Amelija, Greta ir Bri buvo niekam nežinomos to paties

koledžo bendramokslės, svajojusios patekti į žymiausių Našvilio verslininkų elitą.

Dirbdamos drauge, jos sukūrė galingą vestuvių paslaugų imperiją. Suprato, kad, jei ne jos, tai padarys kas nors kitas. Jos sugebėdavo patenkinti bet kokius jaunųjų įgeidžius. Net pačius sudėtingiausius, ir už tai buvo itin vertinamos. Be to, griežtai laikėsi slaptumo politikos.

Natalija buvo teisi; įžymybės ne veltui į jas kreipdavosi dėl savo vestuvių. Misė Klein – dar viena žvaigždė, papildysianti įžymių klientų sąrašą, bet Bri dėl jos buvo neramu. Ją domino Misės jaunikis Janas Lausonas, vienas iš Našvilio muzikos prodiuserių, kuriam priklausė įrašų studija *SpinTrax*.

Kažkada Janas buvo vyras, apie kurį sukosi visas Bri pasaulis. Jiedu susipažino vos įstoję į tą patį Našvilio Belmonto universitetą ir daugiau kaip metus buvo neperskiriami draugai. Jis grojo jaukioje kavinukėje, nešiojo ilgus plaukus, ir ją iškart pakerėjo paslaptingas jo akių žvilgsnis ir šypsena. Jis jai dainuodavo, pritardamas gitara, ir jai to pakako. Bet paskui jis nustojo groti, ir jos pasaulis subyrėjo.

– Bri?

Bri pakėlė galvą. Trys jos draugės įdėmiai žiūrėjo į ją. Ji tikriausiai kažką praleido.

- Taip?

- Aš klausiau, - pakartojo Natalija, - ar tu spėsi trečiadienį padaryti sužadėtinių nuotraukas ir laiku grįžti į Konerio vestuvių, kurios įvyks penktadienį, pobūvio repeticiją?

Bri suraukė kaktą.

- Kodėl turėčiau nespėti? Nuotraukoms padaryti pakanka poros valandų.

- Jaunoji pageidauja fotografuotis savo išrinktojo namuose Gatlinberge, - Amelija pakartojo tai, ką Bri buvo praleidusi pro ausis.

- Puiku.

- Ką gi, gerai, - Natalija savo bloknote kažką užsirašė. - Adresą pasakysiu vėliau. Pasistenk nuvykti iki vidurdienio.

Vadinasi, nutarta. Viskas, ką Natalija pasižymėdavo bloknote, turėjo būti įvykdyta. Ką nors keisti jau per vėlu. Bri pagaliau susitiks su vyru, apie kurį nuolat galvojo ir kurį sapnavo pastaruosius devynerius metus.

Taip pat ir su jo išrinktąja.

1

- Labai negerai.

Vos tik Janas ištarė šiuos žodžius, jo kadilaką, užvažiuosį ant ledu padengto ruožo, sumėtė. Jis pakreipė vairą ir grąžino automobilį į kelią, toliau nuo gilaus griovio šalikelėje. Pabalusiais pirštais suspaudęs oda trauktą vairą, jis sodriai nusikeikė ir mintyse padėkojo savo padėjėjui, kuris šį rytą paragino jį paskubėti. Jei būtų susivėlinęs, įstrigtų kelyje.

Snigo vis stipriau, matomumas blogėjo, kelkraščius nuklojo sniego pusnys. Kelyje tarp Našvilio ir Gatlinbergo lietu netrukus pakeitė šlapdriba, ir kelio danga pasidengė patišusio sniego sluoksniu. Dabar čia, įpusėjus kelią per Dulsvuosius kalnus, snigo kaip reikiant.

Sniego ištis buvo gausu.

Artėdamas prie kalno šlaito ir savo miestelio Janas pristabdė automobilį, įjungė žemesnę pavarą ir didindamas greitį įveikė įkalnę. Nesukubėdamas, bet ir nelėtindamas jis įsuko į ilgą vingiuotą keliuką ir pagaliau įvažiavo į savo garažą.

Paėmęs krepšį, kurį buvo pasidėjęs ant keleivio sėdynės, Janas išlipo iš automobilio. Pri-

ėjęs prie namų durų jis spustelėjo mygtuką ir laukdamas, kol užsidarys garažo durys, žiūrėjo į lauką, kur vis dar siautėjo netikėtai kilusi pūga.

Vis dėlto jis galėjo numatyti, kad ji kils. Per kelis pastaruosius mėnesius jis patyrė nemažai nesėkmių, ir šis oro pasikeitimas buvo viena iš jų. Žinoma, gal tai tik atsitiktinis sutapimas, bet dėl visko jis kaltino atitinkamai susiklosčiusias aplinkybes. Taip pat ir pasikeitusį orą.

Į kalnus Janas paprastai nevažiuodavo nei sausį, nei vasarį. Šiuo metų laiku oras čia būdavo nenuspėjamas. Gyventi kalno viršuje, iš kur atsivėrė nuostabūs vaizdai, prabangos dalykas, bet ji ne visada buvo pasiekama. Jis nebūtų čia važiavęs, jei ne jo sužadėtinė Misė, kuri primygtinai reikalavo sužadėtuvių nuotraukas daryti kalnų namelyje. Janas bandė ją perkalbėti, bet pagaliau nusileido.

Pastatęs krepšį ant granitinio stalo paviršiaus, Janas pro erkerio langą pažvelgė į slėnį apačioje. Jis visas buvo nuklotas baltu sniegu. Jo sluoksnis, kol kas vos keli coliai virš žemės, grėsmingai artėjo prie pusės pėdos storio. *Nedidelis snygis*. Jis suprunkštė, pamėgdžiodamas pranešėjo, skaičiusio žinias praėjusį vaka-

ra, balsą. Misė atvažiuos iš Atlantos, ten, pietuose, oras gal šiek tiek geresnis, o gal ir ne. Nedidukas Misės jaguaras tikrai nepajėgs įveikti šio kalno, pagalvojo Janas.

O fotografas?.. Kokiu automobiliu važiuos jis (arba ji), jis nežinojo. Ši pūga visus užklupo nepasirengusius, Janą – taip pat.

Dėkui Dievui, name buvo visko, ko reikėjo. Janas nuėjo į virtuvę patikrinti spintelių ir šaldytuvo. Rado įvairių maisto produktų, jų turėtų pakakti kelias dienas. Jo namą prižiūrėjo slėnyje gyvenanti sutuoktinių pora. Jie tvarkė ne tik namus, bet ir aplinką. Prieš čia atvažiuodamas, jis nusiųsdavo Rikui ir Petei produktų ir kitų daiktų sąrašą, ir jie pasirūpindavo, kad jam atvykus nieko netrūktų.

Kartais Petė nustebindavo Janą kokia nors smulkmena jo atvykimo proga. Šį kartą jis šaldytuve aptiko butelį šampano, o ant stalo šalia vazos su šviežiomis gėlėmis buvo pastatyta statulėlė, vaizduojanti du fleitomis grojančius jaunuolius. Nė vieno iš šių daiktų sąraše nebuvo, matyt, Petė šitokiu būdu nutarė pasveikinti Janą ir jo išrinktąją sužadėtuvių proga.

Ji tikriausiai nežinojo, kad Misė jau aštuntą savaitę nėščia. Apie tai, kad jiedu ketina kurti šeimą, Misė pasakojo visiems ir visais kanalais

- pradedant dviem milijonais gerbėjų feisbuke ir baigiant kažkokio bulvarinio laikraštuko žurnalistais. Jano manymu, Jungtinėse Valstijose nebuvo žmogaus, neinformuoto apie šį asmeninio pobūdžio įvykį.

Jiedu ketino susituokti kovą Našvilyje, Misės parinktoje vietoje. Su vestuvėmis susijusios smulkmenos Jano nedomino. Kadangi buvo užsiėmęs, Misei liepė pačiai viskuo pasirūpinti. Šiaip ar taip, tai turėjo būti svarbiausia jos gyvenimo diena. O jis, tiesą sakant, vis dar pratinosi prie minties, kad gyvenimas netrukus iš esmės pasikeis, ir tikėjosi, kad jam pavyks prisitaikyti.

Janas norėjo, kad kūdikis gimtų laimingoje ir mylinčioje šeimoje, ir buvo ryžtingai nusiteikęs to pasiekti per kitus septynis mėnesius. Jiems abiem teks pasistengti. Misė - sudėtinga asmenybė. Reikli, išlepinta ir pripratusi būti liaupsinama.

Jiedu iš pažiūros nebuvo tinkama pora, bet Janas vis dažniau pagalvodavo, kad meilė ir su ja susiję spąstai, šiaip ar taip, tik mitas. Vedybinis gyvenimas reikalavo triūso. Gal jų atvejis ne pats geriausias, bet Misė laukiasi jo vaiko, ir jiedu netrukus susituoks.

Jis nutarė kuo geriau išnaudoti šias sudėtin-

gas aplinkybes. Romantiškas savaitgalis turėjo pakurstyti jų meilės laužą. Šiaip ar taip, Misė geidė daug vyrų. Jos kūnas nuostabus, o temperamentingas balsas pastaraisiais metais nuolat skambėjo radijo laidų *Top 40*. Ji buvo ir Jano įrašų studijos žvaigždė.

Buvo, bent jau iki šiol. Paskutinis jos įrašas sėkmės nesusilaukė, tačiau Misė dėl to nesijaudino. Dabar jai labiau už viską rūpėjo vedybos ir kūdikis. Jos vadybininkas jau susitarė, jog išskirtinė jų istorija ir vestuvių nuotraukos bus išspausdintos kažkokiam žurnale. Ceremonija netgi turėjo būti rodoma per televiziją. Tai būtų per daug žiauru, Janui ši mintis visiškai nepatiko, bet Misė turėjo verslininkės nuojautą. Užsimokėti už tokį paviešinimą jiems nepakaktų pinigų. Bet tą pačią dieną, kai buvo paskelbta apie sužadėtuves ir internete pasirodė būsimosios nuotakos nuotraukos su žiedu, paskutinė jos daina pateko į populiariausių dainų internete dešimtuką. Misė, kaip savo studijos veidu, Janas negalėjo skūstis. Bet kaip sužadėtine nebuvo patenkintas.

Šį savaitgalį turėjo būti padarytos jų sužieduotųjų nuotraukos ir sukurtas laimingos dviejų žinomų žmonių poros įvaizdis. Paskui jiedu keletą dienų praleis kartu ir pasistengs

visa tai įgyvendinti tikrovėje. Spragsinti židinio ugnis, nuostabus kraštovaizdis, karšta kakava terasoje, palindus po viena antklode... Romantišką muziką lydintis klipas turėtų virsti tikrove. Janas tikėjosi, kad taip ir įvyks.

Tačiau dabar jis ėmė tuo abejoti. Misė tvirtino, kad sniegas atrodo labai romantiškai. Janas buvo įsitikinęs, kad šią akimirką ji taip nebemano.

Suraukęs kaktą, jis pasuko prie laukųjų durų ir pro jas išėjo į priėngį. Snigo dar stipriau, visa žolė ir kelias buvo padengti storu sniego sluoksniu. Kelio dangos išvis nesimatė. Taip pat ir ledo, kuris tikriausiai ją dengė. Pietuose dėl sniego paprastai nekildavo sunkumų. Į griovį arba nuo kalno galėjai nuslysti nebent užvažiuavęs ant ledo.

Janui žiūrint į sniegą, iš už kampo išsuko ir link jo ėmė artėti nedidelis raudonas sportinis automobilis. Jo namas buvo paskutinis šiame vingiuotame kelyje, ir kai automobilis pravažiavo pro artimiausią kaimyną, Janas suprato, kad atvyko fotografas. Jei jis sugebėjo atvažiuoti iš Našvilio tokiu oru, gal pavyks ir Misei, atvykstančiai iš Atlantos. Kad ir kaip būtų, jis dabar bent jau žinojo, kad kelias dar neuždarytas.

Sportinis automobilis privažiavo prie pat prieančio. Janas nutarė šypsotis ir išsivieptė, tarsi eitų atsiimti apdovanojimo už mokslo nuopelnus. Jis atsargiai nulipo akmeniniais laiptais, ketindamas pasisveikinti su fotografu ir padėti jam sunešti vidun įrangą.

Iš automobilio išlipo moteris siaurais džinsais ir dailiu megztiniu aukšta apykakle, ant kurio dar buvo užsivilkusi vilnonį švarkelį. Jos apranga, kuri tiko dėvėti Našvilyje sausio mėnesį, buvo visiškai nepritaikyta kalnams. Ji tikriausiai irgi nesitikėjo, kad ims snigti. Buvo be palto, neturėjo nei pirštinių, nei šaliko, o su naujausio modelio jos sportbačiais lipti ant ledo būtų tas pats, kas įminti į kūdikiams skirtą aliejų.

Tačiau ji buvo bent jau su megzta kepure. Iš po jos kyšojo ilgi šviesūs plaukai. Moters akis dengė platūs akiniai nuo saulės, todėl jos veido beveik nesimatė. Vis dėlto ji jam buvo kažkur matyta.

Moteris su trenksmu uždarė automobilio duris ir nusiėmė akinius.

- Sveikas, Janai.

Tą akimirką jis atpažino jos veidą, jos balsą, viską prisiminė. Janas nutirpo....